

Arrest

nr. 279 199 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 19 augustus 2020.

1.2. Verzoeker wordt op 15 januari maart 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Punjabi en Urdu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 25 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit, bent u afkomstig van Kamoke (Gujranwala, Punjab) en bent u Ahmadi moslim. U heeft school gelopen tot de zesde graad en hielp nadien bij de landbouwactiviteiten van de familie. U heeft in Kamoke gewoond tot aan uw vertrek uit Pakistan in 2014, op enkele korte verblijven elders in de Punjab na. In 2005 werd uw vader aangereden door iemand op een motorfiets en overleefde het ongeval niet. In 2007 werd u een keer geslagen nadat u door hem eerst was uitgemaakt bij de kapper. De man vertelde dit door aan de broer van maulvi T., die jullie thuis kwam opzoeken en aanmaande te verhuizen. Jullie gingen daarop gedurende een jaar in Lahore wonen, waarna jullie terugkeerden naar Kamoke. In 2008 woonde u ook al een tijdje in Kirto (Sheikhupura, Punjab), waar uw vader afkomstig van is en waar jullie jullie landbouwgronden hebben. Van 2010 tot 2012 woonde u ook in Lahore. In december 2013 ontstonden de problemen die de aanleiding zouden vormen voor uw uiteindelijke vertrek uit Pakistan. Een vriendin van uw moeder kwam namelijk soms bij jullie thuis de toespraak van jullie religieuze leider volgen. Op een dag had ze echter een andere vriendin meegenomen die na afloop maulvi T. vertelde dat uw moeder haar had trachten bekeren. De maulvi, die verbonden was aan Khatme-Nabuwat, kwam daarop met enkele andere mannen naar jullie huis. Ze sloegen u en uw broer, braken de schotelantenne af en bedreigden jullie met de dood. U verliet daarop met uw broer het dorp en ging naar Kirto, waar u bleef tot aan uw vertrek uit Pakistan.

U verliet Pakistan op 26 mei 2014 en vloog op legale wijze via Dubai (VAE) naar Duitsland, waar u op 18 juni 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd er in 2018 echter een beschermingsstatus geweigerd, waarna u in oktober 2019 doorreisde naar België, waar u op 19 augustus 2020 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van dit verzoek legt u volgende documenten voor: uw originele Pakistaanse paspoort, uw originele identiteitskaart, uw Family Registration Certificate (FRC), een attest van de Ahmadi gemeenschap België, aanvraag klacht en vertaling klacht van uw broer M. I. in Pakistan, een beschikking van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) mbt uw broer M. I. en een bundel foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee

protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/ or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Ten gronde verklaart u dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u vreest onderdrukt te worden omwille van uw religie. U verwijst om dit aannemelijk te maken naar een aantal incidenten, zoals hierboven beschreven. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u omwille van deze zaken een geponde vrees voor vervolging koestert.

Vooreerst dient erop gewezen dat de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asiendiensten aflegde over uw beweerdde problemen in Pakistan dermate verschillend waren van diegene die u aflegde tijdens uw verzoek in Duitsland dat de geloofwaardigheid ervan al compleet is ondermijnd (kopie van uw dossier in Duitsland werd toegevoegd aan uw administratieve dossier). Nochtans gaf u ten overstaan van het CGVS uitdrukkelijk te kennen dat u in Duitsland hetzelfde had verklaard (zie CGVS, p.18). De incidenten die u in Duitsland opgaf als (mede) de aanleiding voor uw uiteindelijke vertrek kwamen immers allerminst overeen met diegene die u in België opgeeft in uw huidig verzoek. Zo plaatste u in Duitsland het incident met de maulvi naar aanleiding van de bekering van een vriendin en de aanval op jullie huis in het jaar 2007, terwijl dat volgens uw verklaringen in België einde 2013 gebeurde én bovendien uw directe vluchtaanleiding was (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5; zie CGVS, p.21). Daarnaast gaf u in Duitsland aan dat die vriendin zich samen met haar echtgenoot tot jullie geloof had bekeerd, in België verklaarde u dan weer dat die vriendin zich nog niet had bekeerd en ze op het moment van het incident een vriendin van haar bij had (zie CGVS, pp.20-21). Verder gaf u in Duitsland aan dat de maulvi met ongeveer tien mensen naar jullie huis kwam, volgens uw verklaringen in België waren er dat 'zeker twintig' (zie CGVS, p.25; zie dossier Duitsland).

Verder vermeldde u in Duitsland een incident in het jaar 2011, waarbij u door mensen van de maulvi aangevallen zou zijn en ernstig verwond werd. Daarop zouden jullie van 2012 tot 2014 naar Kirto verhuisd zijn, waar u twee van jullie landarbeiders over jullie religie zou verteld hebben, wat aanzien werd als een poging tot bekering, waardoor u verder in angst zou hebben geleefd. Ten aanzien van de Belgische asiendiensten repte u echter met geen woord over een dergelijk incident in 2011, noch van de vrees naar aanleiding van deze vermeende poging tot bekering. Bovendien gaf u er, op het CGVS dan ten minste (en niet op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)), aan dat u in 2008 (een tijdje) in Kirto woonde, van 2010 tot 2012 in Lahore en nadien terug in Kamoke. Daarenboven had u op de DVZ nog doen uitschijnen dat u tot aan uw vertrek uit Pakistan in 2014 in Kamoke woonde, op een aantal korte verblijven elders na (DVZ Verklaring, pt.10).

Voorts maakte u in Duitsland gewag van een incident in maart 2014, waarbij u door mannen van Lashkar-e-Taiba zou zijn beschoten, én wat volgens uw verklaringen daar de directe aanleiding zou zijn geweest voor uw vlucht uit Pakistan. Dat u dan ook desondanks over dit incident met geen woord repte ten aanzien van de Belgische asiendiensten, ondergraaft de geloofwaardigheid ervan compleet.

Verder liet u in Duitsland ook uitschijnen dat er wel degelijk een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de dood van uw vader zou hebben plaatsgevonden, wat u ten aanzien van de Belgische asiendiensten dan weer ontkende (zie CGVS, p.12; zie CGVS Vragenlijst, pt.3.7)). Dat u bovendien op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde bij de DVZ, dan weer niet zeker leek of uw vader nu in 2004 of 2005 was overleden/vermoord (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.7), ondermijnt de geloofwaardigheid daarvan enkel verder. Uitleg op CGVS

Daarnaast was u evenmin consistent in uw verklaringen over de beweerdde aanval op uw persoon bij de kapper. Waar u in Duitsland aangaf dat u na de beledigingen van de man in kwestie gewoon zou zijn weggegaan, gaf u ten overstaan van de Belgische asiendiensten aan dat de man u zou geslagen hebben, waarna u thuis ongenood bezoek zou hebben gekregen dat jullie aanmaande te vertrekken, waarop jullie een jaar elders zouden hebben gewoond (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.7). Dat u over deze incidenten dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt dan ook al op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hoe dan ook konden ook uw verklaringen die u ten aanzien van de Belgische asiendiensten aflegde over de incidenten die u zouden overkomen zijn allerminst overtuigen.

Zo zijn het vooreerst niet meer dan blote beweringen dewelke u allerminst wist te staven. Verder is de door u geschetste gang van zaken mbt het incident dat de aanleiding voor uw uiteindelijk vertrek zou hebben gevormd, los van bovenvermelde tegenstrijdigheden, hoe dan ook maar weinig aannemelijk. Dat uw moeder een vriendin die zelf geen Ahmadi zou zijn en van wie u zelfs de volledige naam niet bleek te kennen (zie CGVS, p.21), ondanks de beweerde ernst van de algemene situatie en de eerdere bedreigingen, zomaar zou uitnodigen om bij jullie de toespraken van jullie religieuze leider te volgen, in de hoop haar te bekeren, komt op zijn minst maar weinig voorzichtig over. Bovendien gaf u eerst aan dat ze altijd langskwam, om nadien te verklaren dat het slechts een keer of vier of vijf was, gedurende een maand (zie CGVS, pp.20-21). Dat deze vriendin dan, nog voor ze blijkbaar bekeerd was (althans volgens uw verklaringen in België), een andere vriendin kon meenemen, maakt deze (uiteindelijke) verklaringen nog minder aannemelijk. Bovendien bleek u de naam van deze vrouw helemaal niet te kennen (zie CGVS, p.22). Daarnaast liet u aanvankelijk op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), uitschijnen dat deze vrouw pas bij jullie thuis te weten zou zijn gekomen dat jullie Ahmadi zijn (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Bijzonder frappant alweer, gezien u ten gehore op het CGVS liet optekenen dat er slechts een paar huizen van Ahmadi zijn in uw woonplaats, jullie en jullie huizen daar bekend zijn én nadien ook dat deze vriendin gezegd zou hebben dat ze was meegekomen omdat 'ze' haar wilden bekeren (zie CGVS, p.8, p.12, p.20). Gewezen op het weinig aannemelijke karakter van deze gang van zaken, kwam u niet verder dan dat jullie zich goed bewust waren van het gevaar, de vrouwen op eigen initiatief kwamen en jullie steeds steun vonden in jullie geloof (zie CGVS, p.23). Verder is het evenzeer opmerkelijk dat de opgehitste menigte die nadien naar jullie huis gekomen zou zijn, een aantal van jullie daarbij geslagen zou hebben en jullie schotelantenne afgebroken, jullie wel met de dood bedreigd zou hebben maar het daar dan bij gelaten zou hebben. U werd ook daarop gewezen, ook hiervoor had u geen verklaring. U hield het erbij dat ze jullie al vaker bedreigd hadden en jullie steeds wilden bekeren (zie CGVS, p.27). Ten slotte wordt de ongeloofwaardigheid van dit incident verder bevestigd door de vaststelling dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen nadien, in de laatste maanden van uw verblijf in Pakistan. Op de vragenlijst van het CGVS liet u immers aanvankelijk optekenen dat u na het incident van december 2013 eerst naar een ander dorp was gegaan en nadien teruggekeerd naar uw dorp om dan een viertal maanden later het land te verlaten (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het CGVS gaf u dan weer aan dat u na het incident niet meer teruggekeerd zou zijn naar Kamoke (zie CGVS, p.8, p.23). Bovenstaande vaststellingen bevestigen dan ook de ongeloofwaardigheid van de beweerde aanleiding voor uw vertrek uit Pakistan.

Vervolgens kan er aansluitend op gewezen worden dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig hebt ingediend. U verklaart dat u in oktober 2019 in België bent aangekomen, maar diende pas in augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in (Zie administratief dossier, bijlage 26; zie DVZ Verklaring DVZ, pt.32). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans krijgt. Dat u daar zo lang mee wachtte doet verder afbreuk aan een eventuele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Uw uitleg, dat u kort na aankomst werd opgepakt en bang was geworden omdat men ermee gedreigd zou hebben u terug te sturen naar Pakistan (zie DVZ Verklaring, pt.32; zie CGVS, p.14), overtuigt niet. Temeer gezien u nadien nog maanden talmde, u de bedoeling van de asielpprocedure kende en hier ook familie wonen heeft.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door uw verklaringen over uw reisweg. Zo legde u om te beginnen dermate uiteenlopende en weinig overtuigende verklaringen af over uw 'oude paspoort', met hetwelk u Pakistan verlaten zou hebben, dat het CGVS het gerede vermoede heeft dat u dit doelbewust achterhoudt, mogelijks omdat de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen. U liet namelijk aanvankelijk optekenen dat u uw oude paspoort in Duitsland verloren was, dat een kennis van u dat daar verloor (zie DVZ Verklaring, pt.24). Ten gehore op het CGVS verklaarde u dan weer dat u het (in 2018) per ongeluk mee in de wasmachine had gestopt met uw kleren (zie CGVS, p.5). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, gaf u toe dat u het eerst anders had laten optekenen, maar dat u nu wel de waarheid sprak. Dat u zich eerder wellicht had vergist en dacht dat het om uw nieuwe paspoort ging, is op zich al een weinig overtuigende uitleg uiteraard. Temeer gezien u uw 'latere (in Duitsland verkregen) paspoort' uiteindelijk voor het CGVS alsnog neerlegde en u in 2014 in Duitsland klaarblijkelijk ook al geen paspoort had neergelegd, zoals u ook diende te beamen (zie CGVS, p.18). Daarnaast zou u ook nog wel een kopie (van het oude dan) op uw mobiele telefoon hebben gehad, maar deze niet meer hebben gezien de telefoon intussen -zeer stereotiep- stuk is (zie CGVS, p.6). Verder had u aanvankelijk ook laten optekenen het land legaal te hebben verlaten en maakte u nergens melding van de tussenkomst van een smokkelaar (zie DVZ Verklaring).

Dat u dan nadien zou aangeven dat u een smokkelaar diende in te schakelen, aan wie u bovendien 1,6 miljoen roepies betaalde (i.e. ca. 8000€; zie CGVS, p.24), terwijl u in Duitsland nog had verklaard dat u hem 15.000€ betaald had (zie dossier Duitsland), doet de geloofwaardigheid van uw illegaal vertrek uit Pakistan verder teniet.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat het actief lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de algemene informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap. In casu dient te worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadi-gemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan.

U geeft namelijk aan dat uw religieuze beleving zich in Pakistan beperkte tot het bijwonen van activiteiten georganiseerd door de gemeenschap, het bidden in de moskee, helpen bij de schoonmaak of toezicht houden bij de ingang. Die laatste twee activiteiten zouden zich bovendien beperkt hebben tot de periode 2007-2009. Een functie binnen de gemeenschap zou u nooit hebben gehad (zie CGVS pp.10-11). Geen van deze zaken lijken van dien aard dat ze u bijster in de aandacht zouden doen staan en zodoende tot veralgemeend doelwit van anti-Ahmadi elementen zouden maken, noch lijkt u persoonlijk gefnuikt te zijn geweest in uw religieuze beleving in Pakistan. Ook in Duitsland en België zou u geen bijzondere functies bekleden, noch zou uw religieuze beleving hier andere dimensies hebben aangenomen – u beperkt zich tot het bidden in de moskee en praktische taken uitvoeren bij de organisatie van activiteiten door de gemeenschap hier, helpen in de keuken, de tuin en bij de bouw van de moskee (zie CGVS, p.11). U toont door middel van uw verklaringen en het neergelegde attest niet aan dat uw functie en/of uw activiteiten binnen de geloofsgemeenschap dermate prominent en/of zichtbaar is/ zijn dat u omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan hierdoor gevisieerd zal worden, noch maakt u aannemelijk dat u in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die u zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Evenmin lijkt het aannemelijk dat u in Pakistan het doelwit van vervolging zou worden omwille van de positie van familieleden van u. U gaf aan dat de broer die intussen in Nederland verblijft waqf-e-jadid (bijdragen verzamelen) was en de broer die intussen in Maleisië woont de taak had de weinige Ahmadi's in jullie dorp te informeren. Dat u de naam van deze functie niet bleek te kennen (zie CGVS, p.22), spreekt boekdelen. Verder vermeldde u geen familieleden met belangrijke functies binnen de gemeenschap. Gezien de eerder beperkte functies van uw broers lijkt het weinig waarschijnlijk dat u omwille hiervan in de kijker zou lopen. U maakt in ieder geval ook zelf geen gewag van problemen die u gekend zou hebben of zou kunnen kennen omwille van functies binnen de gemeenschap van familieleden van u.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De zaken waarop uw documenten slaan worden immers niet betwist (uw identiteit, nationaliteit, activiteiten in Pakistan en België, behoren tot de gemeenschap, verblijf en statuut van uw broer in Nederland), maar er werd daarentegen in hoofdzaak geargumenteed dat hetgeen u voorhoudt niet voldoende ernstig was om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. De documenten mbt de klacht van uw broer Irfan, hebben betrekking op een incident dat hem overkomen zou zijn, en dat na uw vertrek. De foto's die u neerlegt handelen over de algemene situatie en ondersteunen uw beweerde persoonlijke problemen geenszins. Hoe dan ook hebben documenten enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen zo toepasselijk de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing niet betwist dat hij het Ahmadi-geloof belijdt en dat hij afkomstig is uit Kamoke in de provincie Punjab. Verzoeker voert vervolgens een theoretisch betoog over de verschillende elementen in de vluchtelingendefinitie en argumenteert, onder verwijzing naar J. Hathaway and M. Foster, "The Law of Refugee Status en de Chairperson Guideline 1: Civilian No-Combatants Fearing Persecution in Civil War Situations" (internetlink) van de Canadian Refugee Board dat in de context van de Ahmadi's in Pakistan er sprake is van een algemeen risico op vervolging dat de gehele Ahmadi gemeenschap loopt, dat het risico dat een gehele groep van personen loopt aanleiding kan geven tot toekenning van het vluchtelingenstatuut aan één lid van deze groep en dat evenmin vereist is dat bewijs wordt geleverd van vervolging in het verleden. Vervolgens betoogt verzoeker dat de Ahmadi gemeenschap 0, 22 % van de Pakistaanse bevolking uitmaakt en één van de zwaarst gediscrimineerde en vervolgte religieuze minderheden is in Pakistan, dat in 1974 in de Grondwet werd ingeschreven dat Ahmadi's geen moslims zijn en dat een wet van 1984 hen verbiedt hun geloof te belijden. Vervolgens citeert verzoeker de UNHCR "Guidelines" van januari 2017 waarin wordt gesteld dat Ahmadi's waarschijnlijk internationale bescherming nodig hebben en verwijst hij naar een open brief van drie speciale rapporteurs van de Verenigde Naties van 13 juli 2021 waarin zij hun bezorgdheid uitdrukken over de mensenrechtenschendingen ten aanzien van Ahmadi's en de zaak *Z. and T. v. United Kingdom* van het EHRM van 28 februari 2006. Hij stelt dat de vervolging ook effectief is en wijst op een stijging van het aantal aangespannen zaken op basis van de blasfemie-wet tegen Ahmadi's volgens een artikel in Al Jazeera van 26 juli 2021. Verzoeker wijst er op dat de Pakistaanse staat de actor van vervolging is en dat het voor Ahmadi's onmogelijk is zich te richten tot hun staat om bescherming te verkrijgen.

Verzoeker licht vervolgens buitenlandse rechtspraak inzake Ahmadi's toe en besluit dat wanneer vaststaat dat een persoon Ahmadi is, zijn geloof belijdt en een vrees voor vervolging heeft in Pakistan,

de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie zijn vervuld. Hij verwijst naar twee zaken met betrekking tot Ahmadi's die door het EHRM werden gecommuniceerd op 1 april 2022 en waarin het Hof verwijst naar de geïnstitutionaliseerde vervolging van Ahmadi's en de realiteit van de Pakistaanse context.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij niet in staat is nieuwe bewijzen van de individuele bedreigingen gericht tegen zijn persoon voor zijn vertrek uit Pakistan voor te leggen maar meent dat zijn afkomst uit de stad Kamoke omwille van de verdwijning van zijn gemeenschap aldaar voldoende is om het vluchtelingenstatuut toe te kennen. Daarna gaat verzoeker dieper in op de situatie in de provincie Punjab en citeert daartoe onder meer uit EASO, "*Pakistan, Security Situation*" van oktober 2021, het Thematisch Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2020 en het rapport "*Ill-advised Misrule of the Pakistan Punjab in Ahmadiyya Context*" van 31 maart 2021 (stuk 4). Hij wijst er op dat verschillende beleidsmaatregelen werden genomen zoals de ontheiliging van Ahmadi-moskeeën en graven en het niet-respecteren van de onschendbaarheid van de woning, die kaderen in een algemene haatcampagne die er op gericht is de Ahmadi's te isoleren, aan te vallen en te doen vluchten uit het land. Verzoeker citeert vervolgens een rapport van het Office of International Religious Freedom over Pakistan van 2021 waaruit volgens verzoeker blijkt dat de autoriteiten van de Punjab provincie anti-Ahmadi sentimenten steunen en een bericht van de Mensenrechtencommissie Pakistan van 2018. Hij wijst er vervolgens op dat twee terroristische groeperingen aanwezig zijn in Punjab, de LeT en de TTP die zich op de VN terrorismelijst bevinden. De voornaamste strijd van de TTP is gericht tegen de Pakistaanse overheid betoogt verzoeker, maar zij hebben ook een sterk anti-Ahmadi sentiment. De TTP en de Pakistaanse overheid hebben op sommige vlakken gemeenschappelijke punten, waaronder de religieuze ideologie die haat ten aanzien van de Ahmadi-gemeenschap tot gevolg heeft.

Tenslotte gaat verzoeker in op de situatie in de stad Kamoke, die is gelegen naast de stad Muridke, waar zich het hoofdkwartier en het trainingskamp van de LeT bevindt. Hij wijst er op dat een grote steunbetoging aan de TTP leidde tot een gewapende confrontatie in Kamoke, wat de stad zeer onveilig maakte ook voor de burgerbevolking, dat ook de Sjiïeten het slachtoffer zijn van een haatcampagne door de terroristische groeperingen en dat de stad Kamoke, dat duidelijk in het centrum van de activiteiten van deze groeperingen ligt, volledig verlaten is door de Ahmadi-gemeenschap omwille van deze redenen. Verzoeker betoogt dat een terugkeer na de verdwijning van de Ahmadi-gemeenschap daar ondenkbaar is voor verzoeker en dat de LeT en de TTP een religieuze oorlog hebben gewonnen aangezien het gevolg was dat de ongelovige Ahmadi's uit de stad zijn verdwenen. Verzoeker meent dat de terugkeer van de verzoeker naar die stad in die context zou gepercipieerd worden als een poging om "*grond*" te heroveren en de felste reactie met zich zou brengen en dus tot vervolging zou leiden en een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling en in subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Map van Kamoke;
3. Communicatie EHRM 1.4.2022;
4. "*Ill-advised Misrule of the Pakistan Punjab In Ahmadiyya Context*" van de Human Rights Section, Ahmadiyya Muslim Foreign Missions Office van 31.3.2021;
5. Artikel Human Rights Commission Pakistan;
6. Uittreksel Wikipedia m.b.t. Lashkar-e-Taiba en de Pakistaanse Taliban;
7. Artikel Global Security;
8. Map Muridke-Kamoke;
9. Artikel India News, "*Inside Lashkar HQs in Pakistan, where Hafiz Saeed trained 26/11 attackers*", 26.11.2018;
10. InstickMedia, "*The perils of being Ahmadi in Pakistan*", 26.11.2018;
11. Aljazeera, "*Pakistani police arrest Lashkar-e-Taiba founder Hafiz Saeed*", 17.7.2019;
12. Uittreksel Wikipedia pagina TLP;
13. Dawn, "*TLP 'used sub-machine guns' in Kamoke clash*";
14. Ravadar, "*Terrorist outfits in Pakistan off the leash; the Shia community bears the brunt*", 16.9.2020.

3. Aanvullende Nota

Verzoeker legt een aanvullende nota van 21 september 2022 neer, waarbij volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: Attest van de Ahmadi-gemeenschap.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoekschrift onder meer zijn originele Pakistaanse paspoort, zijn originele identiteitskaart en Family Registration Certificate voor. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en Pakistaanse nationaliteit daarmee afdoende is aangetoond en dat deze ook niet betwist worden door verwerende partij.

Verzoeker verklaart een Ahmadi-moslim te zijn en afkomstig uit Kamoke in Punjab. Hij legt ter staving een attest van de Ahmadi gemeenschap in België voor. Door middel van een aanvullende nota legt verzoeker een attest eer van *“The Ahmadiyya Muslim association Belgium”* met referentie 16-09-2022/01 waarin wordt verklaard dat verzoeker, geboren op 15/05/1982 in Kamoke, Pakistan een Ahmadi van geboorte is. Verzoeker voert in wezen aan dat hij niet naar zijn land van herkomst, Pakistan, kan terugkeren omdat hij vreest er te zullen worden gediscrimineerd of vervolgd omwille van zijn Ahmadigeloof. Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat verzoeker behoort tot de Ahmadi-gemeenschap en een actief lid is van deze gemeenschap. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is van Kamoke. Dit wordt ter terechtzitting bevestigd door verwerende partij.

De Raad stelt vast dat verzoekers religieuze overtuiging en lidmaatschap van de Ahmadi-gemeenschap en het feit dat hij afkomstig is van Kamoke niet ter discussie staat en voldoende is aangetoond.

Met betrekking tot zijn profiel als Ahmadi-moslim wordt in de bestreden beslissing gesteld dat Ahmadi's in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld en dat zij zich in een precaire situatie kunnen bevinden, maar dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden en dat het loutere feit Ahmadi te zijn niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal voor zijn beoordeling van de situatie van de Ahmadi's naar de *“Eligibility Guidelines”* van UNHCR van januari 2017 en de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen geloof hecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en de door hem aangehaalde directe vluchtaanleiding waardoor hij volgens zijn verklaringen Pakistan verliet op 26 mei 2014. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker geen bijkomende bewijzen heeft met betrekking tot zijn individuele bedreigingen, en dat zijn afkomst uit de stad Kamoke omwille van de verdwijning van de Ahmadiyya-gemeenschap aldaar, volstaat om de vluchtelingenstatus toe te kennen. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd inzake de beoordeling door verwerende partij van de aangevoerde individuele vervolgingsfeiten en deze derhalve evenmin weerlegt.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat het actief lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land zal worden bedreigd en vervolgd en dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap. De commissaris-generaal meent dat zijn activiteiten in het verleden of heden voor de Ahmadi-gemeenschap zijn terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan omdat (i) geen van de door hem vermelde activiteiten, bijwonen van activiteiten, bidden in de moskee, helpen bij de schoonmaak of toezicht houden bij de ingang (waarvan de laatste twee beperkt zouden zijn geweest tot de periode 2007-2009 van die aard lijken te zijn dat ze verzoeker bijster in de aandacht zouden doen staan en hem tot veralgemeend doelwit van anti-Ahmadi elementen zouden maken en dat hij evenmin gefnuikt lijkt te zijn geweest in zijn religieuze beleving, (ii) hij ook in Duitsland en België geen bijzondere functies bekleedde, zijn religieuze beleving hier geen andere dimensie heeft aangenomen en hij door middel van zijn verklaringen en afgelegde attest niet aantoonde dat zijn functie en activiteiten binnen de geloofsgemeenschap dermate prominent en/of zichtbaar zijn dat hij hierdoor geïsoleerd zal worden bij terugkeer naar Pakistan en hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging en (iii) het evenmin aannemelijk lijkt dat hij in Pakistan het doelwit van vervolging zou worden omwille van de positie van familieleden van hem en het gezien de eerder beperkte functies van zijn broers het weinig waarschijnlijk lijkt dat hij omwille hiervan in de kijker zou lopen.

In het verzoekschrift wijst verzoeker er op dat de Ahmadi-gemeenschap één van de zwaarst gediscrimineerde en vervolgte religieuze minderheden in Pakistan is en stelt dat de Ahmadi-gemeenschap wordt getroffen door een Grondwettelijk en strafrechtelijk verbod om hun activiteiten uit te oefenen en dat zij niet vertegenwoordigd worden in het Parlement en zelfs niet mogen stemmen behalve indien zij hun geloof verwerpen en geen bescherming krijgen van jurisdictionele of politieke organen. Hij stelt dat de vervolging ook effectief is en dat sinds 2020 een stijging van het aantal zaken dat wordt aangespannen tegen Ahmadi-moslims op basis van de blasfemie-wet wordt geregistreerd. Verzoeker stelt ook dat de Ahmadi een groep vormen die op grond van hun religie vervolgd worden in Pakistan door zowel de staat als door private groepen in de maatschappij. Verzoeker meent dat wanneer vaststaat dat een persoon lid is van de Ahmadiyya-gemeenschap, zijn geloof belijdt en een vrees voor vervolging heeft in Pakistan de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie vervuld zijn en dat leden van de Ahmadi-gemeenschap effectief vervolging ondervinden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In de map landeninformatie in het administratief dossier werd de COI Focus, *"Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap"* van 4 februari 2019 (update) opgenomen. Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het recentere rapport van EASO, *"Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation"* van oktober 2021. In dit rapport wordt melding gemaakt van het feit dat religieuze minderheden, waaronder leden van de Ahmadi-gemeenschap voortdurend het doelwit zijn geweest van militante groepen in Pakistan en slachtoffer van sektarisch geweld en dat de United States Commission on International Religious Freedom (USCIRF) een scherpe stijging van het aantal blasfemiezaken, hatespeech, gerichte moorden en gedwongen bekeringen tegen religieuze minderheden, waaronder Ahmadi's documenteert (EASO, p. 20) en dat de paramilitaire organisatie Lashkar-e Jhangvi (LeJ), die vooral aanslagen pleegt tegen de Shia-minderheid, een radicale positie cultiveert tegen Ahmadi's, Christenen en Sufi moslims (EASO, p. 36). De door verwerende partij bijgebrachte specifieke landeninformatie met betrekking tot de positie van de Ahmadiyya-gemeenschap is bijgevolg niet recent en het EASO rapport bevat weinig tot geen specifieke informatie met betrekking tot de gemeenschap waartoe verzoeker behoort. De in het verzoekschrift geciteerde, meest recente landeninformatie die betrekking heeft op de situatie van de Ahmadiyya omvat een rapport van de Ahmadiyya Muslim Foreign Mission Office, Human Rights Section, *"Ill-advised Misrule of the Pakistan Punjab in Ahmadiyya Context"* van 31 maart 2021 en een rapport van US Department of State, Office of International Religious Freedom, International Religious Freedom, Report for 2021 van 31 mei 2022 dat betrekking heeft op het jaar 2021.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Ahmadi's in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse 'Penal Code' meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische religieuze groeperingen.

Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi's geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Er wordt verder melding gemaakt van moorden op Ahmadi's en geweldpleging.

Verzoeker benadrukt verder dat in Punjab twee terroristische groeperingen aanwezig zijn, de Lashkar-e-Taiba (LeT) en de Tehrik-i-Taliban (TTP), dat de TTP een sterk anti-Ahmadi sentiment heeft en dat de Pakistaanse overheid in Punjab de vervolgings- en gewelddaden tegen Ahmadi's tolereert. Hij voert meer specifiek aan dat Kamoke, de woonplaats van verzoeker, gelegen is naast de stad Muridke waar zich het hoofdkwartier en trainingscentrum van de LeT bevindt en dat Kamoke volledig verlaten is door de Ahmadi-gemeenschap als gevolg van de Pakistaanse alliantie tussen de Pakistaanse Staat en de LeT en de TTP. Verzoeker voegt ter staving een Google Maps print toe waaruit blijkt de afstand tussen Kamoke en Muridke 25 kilometer bedraagt (verzoekschrift, stuk 8). Uit de overige door verzoeker neergelegde landeninformatie kan niet blijken dat alle leden van de Ahmadi-gemeenschap Kamoke hebben verlaten, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld. Wel blijkt uit de door verzoeker geciteerde persartikels dat Kamoke het toneel was van een schietpartij in oktober 2021 waarbij LeT aanhangers het vuur openden op de politie. Verder leest de Raad in de door drie VN-experten opgestelde brief van 13 juli 2021 en het artikel van Al Jazeera van 26 juli 2021, aangebracht door verzoeker, dat er sprake is van een stijging van het aantal tegen Pakistaanse Ahmadi's aangespannen blasfemiezaken in 2020 en wordt melding gemaakt van geweld, ontvoering en zelfs moord van Ahmadi's en van voortdurende discriminatie van deze religieuze minderheid in Pakistan. Zo hiermee niet is aangetoond dat er sprake is van systematische groepsvervolging van Ahmadi's in Pakistan, stelt de Raad evenwel vast dat de specifieke informatie met betrekking tot de positie van Ahmadi's in Pakistan bijgebracht door verwerende partij dateert van 2019 en bijgevolg niet voldoende recent is en bijgevolg geen betrouwbaar beeld schetst van de actuele specifieke situatie van leden van de Ahmadi-geloofsgemeenschap in Pakistan en in Punjab in het bijzonder. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de positie van Ahmadi's in Punjab enerzijds is gebaseerd op een rapport van de Ahmadi-gemeenschap zelf en anderzijds een rapport van het US State Departement dat weliswaar algemene informatie bevat over het aantal incidenten waarbij Ahmadi's gevisieerd werden, maar verder ook onvoldoende specifieke informatie bevat met betrekking tot de positie van Ahmadi's in Punjab. De beschikbare landeninformatie laat bijgevolg niet toe om het vervolgingsrisico van verzoeker als actief lid van de Ahmadi-gemeenschap, gelet op de niet-betwiste aard van zijn activiteiten en positie binnen de gemeenschap en de positie van zijn familieleden binnen de gemeenschap op voldoende accurate wijze te beoordelen.

De Raad herinnert eraan dat de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet stoeien op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, *Y en Z*, pt. 75-77). *In casu* kan een zorgvuldige beoordeling van de feiten en omstandigheden niet worden vastgesteld nu dit blijken de bestreden beslissing is gebaseerd op informatie met betrekking tot de Ahmadiyya-gemeenschap die dateert van 2019 en er indicaties zijn van toenemende stigmatisering van deze gemeenschap in Pakistan in 2020 en 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie, met inbegrip van de door verzoeker geciteerde landeninformatie blijkt in elk geval dat de situatie van Ahmadi's in Pakistan zeer complex is en dat zij geconfronteerd kunnen worden met verregaande discriminatie en geweld en dat ook de Pakistaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. Zo hieruit in de huidige stand van zaken niet kan worden afgeleid dat er sprake is van systematische groepsvervolging, herinnert de Raad aan het belang van actuele en up-to-date objectieve landeninformatie bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Er ligt in de huidige stand van zaken niet voldoende actuele en specifieke informatie voor met betrekking tot de actuele situatie van de Ahmadiyya-minderheid in Pakistan en in Kamoke in het bijzonder waaraan verzoekers individuele omstandigheden kunnen getoetst worden, noch kan blijken uit de bestreden beslissing dat dergelijke toetsing is gebeurd door verwerende partij.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 mei 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET